

משנה יומא פרק ב

Mishnah Yoma, chapter 2

(1) Originally whoever [was a member of the particular watch and family that was on duty] and wanted to remove the ashes from the Altar did so. And if there were many [who wanted to remove the ashes] they would run up the ramp, and whoever first arrived within four cubits [of the top of the altar] won [the right]. If two of them were tied, the officer [in charge of lots] would say to them [i.e., to the entire family on duty: Make a circle and] put forth a finger [and he would remove the hat of one of them and announce a number greater than the total of priests present. He then would begin to count the fingers from the hatless priest and continuing around the circle as many times as required in order to reach the number he announced and the priest who was last won.] And what did they put forth? One, or [a priest who was not healthy and was unable to control his fingers] two, [which was counted as one] but they did not put forth the thumb in the Temple. [The reason being is that a priest who was a trickster seeing that the lot would end by the next fellow, would put out two fingers, the pinkie and the thumb, in the hope that the one counting would mistake it as fingers from two people and thus he would win.]

(2) It once happened that two were even as they were running up the ramp and

רבנו עובדיה מברטנורא

א בראשונה כל מי שרוצה לתרום. כל כהן שהוא מאותו בית אב ורוצה לתרום את הדשן שחרית, תורם, ולא היה פייס בדבר: **ובזמן שהם מרובים.** הבאים לתרום, זה אומר אני תורם וזה אומר אני תורם, זה היה משפטם: **רצים ועולים בכבש.** המזבח, שהוא שלשים ושנים אמה אורך: **וכל הקודם.** ליכנס לתוך ארבע אמות עליונות של כבש הסמוכות לראש המזבח זכה לתרום. והו גורלם: **ואם היו שניהם שוים** בכניסתם, אין אחד מהם זוכה לתרום. אבל מעתה כולם באין להטיל גורל. ומדו הגורל, הממונה אומר לכולם הצביעו, כלומר הוציאו אצבעותיכם, כל אחד יראה אצבעו מפני שאסור למנות אנשים מישראל לפיכך הוצרכו להוציא האצבעות כדי שימנו האצבעות ולא האנשים. וכיצד עושים, מקיפים ועומדים בעגולה והממונה בא ונטל מצנפת מראשו של אחד מהם וממנו הפייס מתחיל למנות, ומוציא כל אחד אצבעו, והממונה מוציא מפיו סך ומנין או מאה או ששים, הרבה יותר ממנה שיש שם כהנים, ואומר, מי שיכלה חשבון זה אצלו יזכה. ומתחיל למנות מזה שנטל מראשו המנצפת וסובב והולך ומונה האצבעות וחוזר חלילה עד סוף המנין, ומי שהמנין כלה בו הוא הזוכה. וכן כל הפייסות שבמקדש: **אחת או שנים.** אצבע אחת אם הוא בריא. או שנים אם הוא חולה. שהחולה אינו יכול לכבוש אצבעותיו, וכשמוציא אחת יוצאה חברתה עמה. ואם השנים נמנין אלא אחת: **ואין מוציאין אגודל במקדש.** מפני הרמאים, כשיקרב המנין לכלות

one of them pushed the other who fell and broke his leg. When the court realized that this [system] would lead to danger they instituted that the [service of] clearing the altar is [selected] only through lots. There were four [times when the priests were summoned to form a circle for the purpose of counting] lots and this was the first [this was considered more respectful than doing all four lots at

one time].

(3) The second lot determined [the thirteen priests who would partake in the following rites]; [1 & 2] who would slaughter [the daily tamid morning offering and], who would sprinkle the blood, [the winner would sprinkle the blood, which was considered the more important of the two rites, and the runner up would do the slaughtering] [the 3rd] who would remove the ashes from the inner altar, [4th] who would remove the ashes from the menorah. [The lot further determined] who would bring the [various] limbs [of the tamid] up to the [lower half of the altar] ramp — [5th runner up, who would bring] the head and the right hind leg, [6th] the two forelegs, [7th] the tail and the left hind leg, [8th] the breast, the throat including the neck, [9th] the two sides [10th] the innards, [in the order of the meatiness of the limb, the meatiest offered first] [11th] the fine flour, [12th] the

רבנו עובדיה מברטנורא

ויבינו למי יכלה, ויציא זה העומד לפניו שתי אצבעות כדי שימנה לפני בני אדם וימחר המנין לכלות בו, והממונה לא יבין לפי שאדם יכול להרחיק האגודל מן האצבע הרבה עד שנראה כאצבעות שני בני אדם. מה שאין יכול לעשות כן בשאר אצבעות: **ב אלא בפייס**. זה שפירשנו: **ארבעה פייסות היו שם**. ארבע פעמים ביום נאספים לפייס. ולא היו מפייסים על כולם באסיפה אחת, כדי להשמיע קול ארבע פעמים שיש עם רב בעזרה, וזהו כבודו של מלך, שנאמר (תהלים נד) בבית אלהים נהלך ברגש: **ג מי שוחט**. את התמיד: **מי זורק וכו'**. כל העבודות הללו בפייס אחד הן. שמי שיכלה בו החשבון כמו שפירשנו, וזהו זורק את הדם למזבח אחר שקבל את הדם במזרק, שהזורק הוא המקבל. והסמוך לו שוחט, ואע"פ שהשחיטה קודמת לקבלת הדם, מכל מקום מפני שעבודת הזריקה גדולה מן השחיטה שהשחיטה בזה בור מה שאין כן בזריקה דמקבלה ואילך מצות כהונה לפיכך וזה הראשון שהגיע לו הפייס בזריקה, והסמוך לו בשחיטה, והסמוך לשוחט מדרשן את המזבח, והסמוך למדרשן את המזבח מדרשן את המנורה. וכן כולם: **הראש והרגל**. של ימין, בכהן אחד: **ושתי הידים**. בכהן שני: **העוקף**. הוא הזנב: **והרגל**. של שמאל, בכהן שלישי: **החזה**. הוא שומן החזה הרואה את הקרקע. וחוכבין אותו אילך ואילך בלא ראשי הצלעות: **והגרה**. מקום שהוא מעלה גרה, הוא הצואר

shallow pan meal-offering and [13th] the wine. [Altogether, in the second lot] thirteen priests obtained the rights to offer them [the winner and the twelve priests adjacent to him]. Ben Azzai said in the presence of Rabbi Akiva in the name of Rabbi Yehoshua it was offered up in the manner as it

וְהַחֲבֵתִין, וְהֵיזִין. שְׁלֹשָׁה עָשָׂר כֹּהֲנִים זָכוּ בוֹ. אָמַר בֶּן עֲזַאי לְפָנָי רַבִּי עֲקִיבָא מְשׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, דֶּרֶךְ הַלּוֹכוֹ הָיָה קָרֵב: דְּהַפִּיס הַשְּׂלִישִׁי, תְּחִלָּתָא לְקִטְרֵת בְּאוּ וְהַפִּיסוּ. וְהַרְבֵּיעִי, תְּחִלָּתָא עִם יְשָׁנִים, מִי מַעֲלָה אֲבָרִים מִן הַכֶּבֶשׂ וְלִמְזֻבָּחַ: הָ תַמִּיד קָרֵב בְּתַשְׁעָה, בְּעֶשְׂרֵה, בְּאַחַד עָשָׂר, בְּשָׁנִים עָשָׂר,

walked [i.e., head first, then the hind leg because of its meat, then the neck and

breast, then the two front legs, the sides, left hind leg and the innards].

(4) The third lot — [since the one who was fortunate to perform this rite was subsequently blessed with wealth, it therefore was announced:] Only those who are new, [who had never offered up] incense [before], come to participate in the lot [thus giving all a chance to perform this rite]. And the fourth lot was for both new and old [i.e., regardless of whether he had previously won a lot, or not], which determined who would bring up the limbs from the [lower half of the] ramp and offer them onto the altar.

(5) The tamid offering was offered with [the assistance of either] nine, ten, eleven, and [sometimes] twelve [priests], never less [than nine] nor more [than twelve].

רבנו עובדיה מברטנורא

ובו מחוברים קנה הריאה עם הכבד והלב. החוזה והגרה בכהן רביעי. ושתי הדפנות בכהן חמישי. והקרבנים בששי: והסולת. עשרון למנחת נסכו של תמיד, בשביעי: והחביתין. חצי עשרון למנחתו של כהן גדול שקריבה עם התמידין בכל יום, שנאמר (ויקרא 1) מחציתה בבוקר ומחציתה בערב, בשמיני: והדיין. שלשה לוגין לנסך התמיד, בתשיעי: שלשה עשר כהנים זוכים בו. בפייס זה, שלש עשרה עבודות של כהנים המנויות בהן כפי הסדר הכתוב במשנה: כדרך הלוכו. בחייו: היה קרב. התמיד. תנא קמא סבר, הטוב וזיפה קרב תחלה. ובן עזאי סבר, כדרך הלוכו, הראש והרגל, החוזה והגרה, ושתי הידים ושתי הדפנות, העוקץ והרגל. ואין הלכה כבן עזאי: ד' חדשים לקטורת. כך היו מכריזין בעזרה. כלומר מי שלא זכה בקטורת כל ימיו יבוא ויפייס. ולא היו מניחים למי שזכה בה פעם אחת לשנות בה, מפני שמעשרת, דכתיב (דברים לג) ישימו קטורה באפך וגו' ברך ה' חילו. ולפי שכל כהן המקטיר קטורת היה מתעשר ומתברך בשבילה לפיכך לא היו מניחין לשנות בה אדם, כדי שיהיו הכל מתעשרים ומתברכים בה: חדשים גם ישנים. מי שזכה בפייס פעמים אחרות ומי שלא זכה בו מעולם בואו והפייסו: מי מעלה אברים מן הכבש ולמזבח. כשהיו מוליכין האיברים מבית המטבחיים לא היו מוליכים אותם למזבח אלא נותנים אותם מחצי כבש ולמטה במזרח. ומפייסין פייס אחר, מי מעלה אותם ממקום הנחתן בכבש למזבח. והיו עושים כן משום ברב עם הדרת מלך: ה' תמיד קרב. משעת הולכת איברים ואילך קחשיב: עצמו. בכל יום תשעה. ששה לאיברים ולקרבנים

How so? The offering itself was with nine [as above in Mishnah 3, numbers 5-13]. On the Sukkot Festival [when there was the pouring of water as well as the pouring of wine] one [was needed] to carry the flask of water thus you had [nine as above and one more for the water for a total of] ten. In the afternoon eleven, the offering itself by nine and two who had in their hands the two logs of wood [which was added to the altar every afternoon.

לא פחות ולא יותר. כיצד. עצמו בתשעה. בתג, ביד אחד צלוחית של מים, הרי כאן עשרה. בין הערבבים, באחד עשר, הוא עצמו בתשעה, ושנים בידם שני גזירי עצים. ובשבת באחד עשר, הוא עצמו בתשעה, ושנים בידם שני כויכי לבונה של לחם הפנים. ובשבת שבתוך החג, ביד אחד צלוחית של מים: ו איל קרב באחד עשר, הבשר בחמשה, הקרבים והסלת והיין בשנים שנים: ז פר קרב בעשרים וארבעה, הראש והרגל, הראש באחד, והרגל בשנים. העקץ והרגל, העקץ בשנים, והרגל בשנים. החזה

This is deduced from the verse which, the gemara explains, is referring to the afternoon tamid]: “And the descendants of Aharon ... will place עצים — wood on the fire”, the plural of עצים indicates two logs]. On Shabbat with eleven, the offering itself was with nine, and two who had in their hands the two spoonfuls of frankincense for the showbread (see Leviticus 24:7). And on Shabbat of Sukkot there was [the above mentioned 11, plus an additional] one who carried the flask of water, thus a total of 12].

(6) [When] a ram was offered [as for example as a mussaf offering, it was offered] by eleven: The flesh by five [the same amount that was used for the limbs of the sheep of the tamid sacrifice numbers 5-9 in Mishnah 3, above, and] the innards [which weighed more than the innards of a sheep], the fine flour and the wine by two each [these too, were more than the accompanying flour and wine of the tamid offering].

(7) A ox was offered with twenty-four: [1-3] The head and the [right] hind leg — the head by one and the hind leg by two. [4-7] The tail and [left] hind leg — the tail by two and the hind leg by two. [8-11] The breast and neck — the breast by one and the neck by three. [12-15] The two forelegs by two the sides by two.

רבנו עובדיה מברטנורא

כדאמרינן לעיל, ואחד לסולת, ואחד לחביתין, ואחד ליין: ובחג. שצריך שני נסכים, אחד של יין ואחד של מים, ביד כהן אחד צלוחית של מים: של בין הערבבים. שבכל יום שנים בידם שני גזירי עצים, להוסיף על עצי מערכה, דכתיב (ויקרא א) וערכו עצים על האש, אם אינו ענין לתמיד של שחר שכבר נאמר וביער עליה הכהן, תנהו ענין לתמיד של בין הערבבים שמוסיפין שני גזירי עצים: ו הבשר בחמשה. כאיברים של כבש כך איברים של איל: הסולת. שני עשרונים היה בשני כהנים:

[19-24] The innards, the fine flour and the wine by three each. When does this [i.e., number of priests to be determined by lots] this apply? For public communal offerings, but regarding, private, personal offerings if one wanted to offer [it all to one priest without any lots] he may do so. The flaying and cutting up of these [public offerings] and these [private offerings] are the same [in that they do not require a priest to do it].

וְהַגֵּרָה, הַחֹזֶה בְּאֶחָד, וְהַגֵּרָה בְּשִׁלְשָׁה. שְׁתֵּי יָדַיִם בְּשָׁנַיִם. שְׁתֵּי דְפָנוֹת בְּשָׁנַיִם. הַקָּרְבָּנִים וְהַסֵּלֶת וְהַיֵּיזַן בְּשִׁלְשָׁה שְׁלֹשָׁה. בְּמֵה דְבָרִים אֲמֹרִים. בְּקָרְבָּנוֹת צָבוּר. אֲכָל בְּקָרְבַּן יָחִיד, אִם רִצָּה לְהַקְרִיב, מִקְרִיב. הַפֶּשֶׁטָן וְנִתְחַן שֶׁל אֵלוֹ וְאֵלוֹ שׁוּיִן:

רבנו עובדיה מברטנורא

ז' במה דברים אמורים. דבעינן כל הני כהנים לכל בהמה, ובעינן פייס: אם רצה להקריב. כהן יחידי את הכל ובלא פייס: הפשטן ונתוחן. של יחיד ושל צבור שוין להיות כשרין בוד ואין טעונין כהן: